

Eclectogram 5: Egyptogram - 11 mei 2009

© 2009 Nannie Nieland-Weits / JCS

Op een regenachtige novembermorgen reden we naar Schiphol. We namen het vliegtuig naar de stad die [1]. Vandaar al dat getoeter?! We werden er verwelkomd door Hatem, de reisleider, die onze steun en toeverlaat zou worden. Zonder hem zouden wij gedood hebben in een [2]. Met de bus gingen wij naar een hotel met een schitterende tuin. Daar rees de [3] op uit de vijvergrond en stapte een tweetal [4] rond. Of waren het er vier? Er hipten [5] van het ene grassprietje op het andere en wreven zich in hun handjes (of pootjes, om precies te zijn). We strekten ons uit op ligbedden onder palmen, die ons beschutten tegen [6], zoals sommige mensen zeggen. We dronken zoete [7], die een lieve duit kostte, en [8], die zo koud was dat onze tanden ervan klapperden. Na uren luieren begonnen wij naar een stevige hap te verlangen. We wandelden naar de eetzaal, waar de koks ons stonden op te wachten achter de [9]. Varkenslapjes zaten er uiteraard niet in. Vlerkjes wel en boutjes, van kippen, duiven en zo meer. En tal van bij- en nagerechten, zoals stuiterballetjes van [10], rulle [11], kleverige rijstebrij en koekjes met [12]. Het buffet was versierd met kunstig gesneden vruchten. Pauwen paradeerden er en andere prachtvogels, geen [13] of vermeende[14] en al helemaal geen grauwe [15]. Die zouden we in de [16] in de tempels nog genoeg zien, van hoog tot laag. Na de maaltijd streken we neer in de pittoreske bar, die al gauw [17] stond. Klink kennen ze hier niet, gniffelden we. Biertjes werden er getapt, tot ook wij min of meer [17] waren. En moppen. “Hoe noemen ze een homo hier?” – “Een [18]!”. Te flauw voor woorden, kortom.

De volgende dag gingen we in alle vroegte naar een bezienswaardigheid van de eerste orde. “Zijn jullie er [19] de norske agenten, die de historische locatie bewaakten. Wij wendden onze blik af van hun diepzwarte uniformen en wapens en vergaapten ons aan de [20], die Plato ook volmaakt zou hebben gevonden. Tot de gids ons toeriep: “Wat staan jullie te [21] het vervoer naar de volgende tussenstop!”. En zo hobbelden we van het ene [22] naar het andere. Aan het eind van de dag vroeg Hatem, die benieuwd was of we iets hadden begrepen van deze [23]: “Het is van aardewerk of porselein. Het is groot en sterk, maar ook teer en fijn. Het heerste hier, maar ook in een verre stad. Zeg mij, wat is dat?” In koor riepen wij: “Geen idee!”. Hij glimlachte en zei: “Dat is [24]”.

Later reisden wij door naar [25], de stad waar voor de land(s)lieden alles om draait. Daar stond Elia ons op te wachten. Hij bracht ons naar de veerpont en voer met ons mee naar het eiland waarop ons hotel lag. We lieten onze blikken over het glinsterende water en de groene oevers glijden. Wat lag daar tussen het riet? Een [26], een staaltje van [27]. Verrast keken wij elkaar aan: een [28]! Elia vroeg de schipper naar de kant te varen en viste naar het wiegende ding. Hij haalde zijn vingers open aan het ruwe materiaal. Het [29]. Hij trok zijn hand terug, als door een [30] gebeten of door [31] gestoken, en onderdrukte een [32] had het misschien gemogen, maar een [33] past geen onchristelijk taalgebruik. De boot voer door en legde aan bij de steiger van wat een riant verblijf zou blijken. Zoals de zon daar onderging en de hemel deed gloeien, zullen we nooit vergeten.

Om het verhaal niet al te lang te maken, zal ik jullie de beschrijvingen van al die tempels in [34] en andere ooit zo weelderige oorden besparen. Ook over de [35] zal ik zwijgen, zoals het spreekwoord zegt. Achter al die pracht en praal school veel leed, zoals het verdriet om de [36] die te vroeg stierven en al die andere dierbaren die in het kraambed of in het strijdgewoel het leven lieten.

Wij hadden weinig te lijden in Egypte, op die ene keer na dat Wim door de [32] werd getroffen. En we kregen een paar [37], niet van de [38] en ook niet van de [39], maar omdat we vergaten te [40], hardleers als we zijn. Maar die zijn allang verdwenen. Gebleven zijn de herinneringen aan een fantastisch land, waar de zon nog steeds [41] is, hoe vreemd dat ook mag klinken. Elia vertelde dat het acht jaar geleden voor het laatst had geregend. Of hij weet wat sneeuw is, vragen onnozele toeristen als wij hem dan. Beleefd hoort hij ons aan. En [42]? Nu is hij toch licht geraakt. Natuurlijk kent hij ook dat verschijnsel – uit een oeroud, uitentreuren herhaald verhaal.

Aanwijzing:

De volgende zinsdelen bestaan uit meer dan één woord:

[2] twee
[3] drie
[6] drie
[9] drie
[17] twee
[19] één of twee
[21] één of drie

[24] vijf
[26] twee
[27] twee
[28] vier
[29] drie
[32] vier

De tien plagen van Egypte

Op een regenachtige novembermorgen reden we naar Schiphol. We namen het vliegtuig naar de stad die **zegeviert**. Vandaar al dat getoeter?! We werden er verwelkomd door Hatem, de reisleader, die onze steun en toeverlaat zou worden. Zonder hem zouden wij gedood hebben in een **Egyptische duisternis**. Met de bus gingen wij naar een hotel met een schitterende tuin. Daar rees de **naald van Cleopatra** op uit de vijvergrond en stapte een tweetal **ibissen** rond. Of waren het er vier? Er hipten **sprinkhanen** van het ene grassprietje op het andere en wreven zich in hun handjes (of pootjes, om precies te zijn). We strekten ons uit op ligbedden onder palmen, die ons beschutten tegen **Ra - of Re**, zoals sommige mensen zeggen. We dronken zoete **munthee**, die een lieve duit kostte, en **kokosmelk**, die zo koud was dat onze tanden ervan klapperden. Na uren luieren begonnen wij naar een stevige hap te verlangen. We wandelden naar de eetzaal, waar de koks ons stonden op te wachten achter de dampende **vleespotten van Egypte**. Varkenslapjes zaten er uiteraard niet in. Vlerkjes wel en boutjes, van kippen, duiven en zo meer. En tal van bij- en nagerechten, zoals stuiterballetjes van **kikkererwt**, rulle **couscous**, kleverige rijst en koekjes met **honing**. Het buffet was versierd met kunstig gesneden vruchten. Pauwen paradeerden er en andere prachtvogels, geen **uilen** of vermeende **valken** en al helemaal geen grauwe **gieren**. Die zouden we in de **reliëfs** in de tempels nog genoeg zien, van hoog tot laag. Na de maaltijd streken we neer in de pittoreske bar, die al gauw **Egyptisch blauw** stond. Klink kennen ze hier niet, gniffelden we. Biertjes werden er getapt, tot ook wij min of meer **Egyptisch blauw** waren. En moppen als “Hoe noemen ze een homo hier?” – “Een **piramietje!**” Te flauw voor woorden, kortom.

De volgende dag gingen we in alle vroegte naar een bezienswaardigheid van de eerste orde. “Zijn jullie er **al?**”, **basten** de norske agenten, die de historische locatie bewaakten. Wij wendden onze blik af van hun zwarte uniformen en wapens en vergaapten ons aan de **piramide**, die ook Plato volmaakt zou hebben gevonden. Tot de gids ons toeriep: “Wat staan jullie te **dromen? Daar is** het vervoer naar de volgende tussenstop!”. En zo hobbelden we van het ene **wereldwonder** naar het andere. Aan het eind van de dag vroeg Hatem, die benieuwd was of we iets geleerd hadden in deze **wonderwereld**: “Het is van aardewerk of porselein. Het is groot en sterk, maar ook teer en fijn. Het heerste hier, maar ook in een verre stad. Zeg mij, wat is dat?” In koor riepen wij: “Geen idee!”. Hij glimlachte en zei: “Dat is **het raadsel van de sfinx**”. Later reisden wij door naar **Aswan**, de stad waar voor de land(s)lieden alles om draait. Daar stond Elia op ons te wachten. Hij bracht ons naar de veerpont en tufte met ons mee naar het eiland waarop ons hotel lag. We lieten onze blikken over het glinsterende water en de groene oevers glijden. Wat lag daar tussen het riet? Een **biezen mandje**, een staaltje van **Egyptisch vlechtwerk**. Verrast keken wij elkaar aan: een **geschenk van de Nijl!** Elia vroeg de schipper naar de kant te varen en greep het wiegende ding. Hij haalde zijn vingers open aan het ruwe materiaal. Het **water kleurde rood**. Hij trok zijn hand terug, als door een **slang** gebeten of door **horzels** gestoken, en onderdrukte een **vloek**. **Van de farao** had het misschien gemogen, maar een **Kopt** past geen onchristelijk taalgebruik. De boot voer door en legde aan bij de steiger van wat een riant verblijf zou blijken. Zoals daar de zon onderging en de hemel deed gloeien, zullen wij nooit vergeten. Om het verhaal niet al te lang te maken, zal ik jullie de beschrijvingen van al die tempels in **Luxor** en andere ooit zo weelderige oorden besparen. Ook over de **graven** zal ik zwijgen, zoals het spreekwoord wil. Achter al die pracht en praal school veel leed, zoals het verdriet om de **eerstgeborenen** die te vroeg stierven en al die andere dierbaren die in het kraambed of in het strijdgewoel het leven lieten.

Wij hadden weinig te lijden in Egypte, op die ene keer na dat Wim door de **vloek van de farao** werd getroffen. We liepen een paar **builen** op, niet van de **muggen** en ook niet van de **pest**, maar omdat we, hardleers als we zijn, niet hebben leren **buigen**. Ze zijn allang verdwenen. Gebleven zijn de herinneringen aan een fantastisch land, waar de zon nog steeds **vorst** is, hoe vreemd dat ook mag klinken. Elia vertelde dat het in Assoean acht jaar geleden voor het laatst had geregend. Of hij weet wat sneeuw is, vragen onnozele toeristen als wij hem dan. Beleefd hoort hij ons aan. En **hagel**? Nu is hij toch licht geraakt. Natuurlijk kent hij dat verschijnsel, uit een oeroude, uitentreuren vertelde geschiedenis.